

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet Dieven in de nacht

Met illustraties van Juliette de Wit

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Stinkbus

Sproet trapt stevig door op zijn fiets.

‘Gaat het?’ vraagt Spekkie, die achterop zit.

Ze rijden achter Nelson aan. Hij is de neef van Spekkie, die bij de politie werkt.

Met zijn drieën zijn ze op weg naar het huis van Iris, een collega van Nelson. Spekkie heeft haar wel eens ontmoet.

En omdat Iris een paar dagen weg moet, heeft ze gevraagd of Nelson op haar poes wil passen.

‘Jij en Sproet mogen mee als jullie dat leuk vinden,’ had hij vorige week aan de telefoon gezegd. ‘Er zijn nog meer dieren te verzorgen.’

‘Wat voor dieren dan?’ wilde Spekkie weten.

‘Sorry, dat weet ik niet. Ik werk aan een ingewikkelde zaak. Ik moet snel verder,’ antwoordde Nelson.

‘Tuurlijk gaan we mee,’ zei Spekkie nog snel.

Eindelijk zou ze dan het hele weekend van alles over speuren kunnen vragen. En over de zaak waar Nelson nu mee bezig is. Ze wil namelijk net zo’n goede speurder worden als hij. Daarom heeft ze altijd haar opschrijf-

boekje bij zich. Alles wat belangrijk is, schrijft ze op.

Ook Sproet was enthousiast. 'Ik ben zo benieuwd wat voor dieren daar allemaal zijn!' had hij gezegd.

Het is best druk in de stad. Voor de zekerheid houdt Spekkie zich extra goed vast.

Gelukkig roept Nelson na een tijdje: 'Straks rechtsaf en daar moet het zijn. Blijf goed aan de kant fietsen.'

Sproet knikt. Dat doet hij de hele tijd al. En tot nu toe heeft hij niet al te veel last van het verkeer.

Maar ineens moet hij hard remmen voor een auto.

Spekkie schiet bijna van de fiets af. 'Wow!

Had die auto ons niet even voor kunnen laten gaan?’

‘Het was een Tesla. Die elektrische auto’s hoor je bijna niet,’ zegt Sproet. Hij voelt zijn hart bonken van schrik.

En Spekkie springt van de bagagedrager.

‘Laten we het laatste stukje maar lopen. Dat lijkt me veiliger,’ zegt ze.

Verderop staat Nelson te wachten. ‘Gaat het?’ vraagt hij bezorgd.

Sproet duwt zijn bril wat vaster op zijn neus. Door het harde remmen schoot die er bijna af. ‘Nou, eh... we werden bijna omver gereden door een vrouw in een snelle auto.’

Nelson fronst. ‘Ja, die auto zag ik ook. Die had inderdaad te veel haast. En dat moet je niet hebben in een woonwijk. Maar gelukkig kunnen de kinderen hier veilig spelen in de grote stadstuin.’

‘Stadstuin?’ Spekkie kijkt om zich heen. Ze ziet alleen maar huizen die strak tegen elkaar aangebouwd zijn. Een paar ervan hebben een piepklein voortuintje met een mini-boompje of een bloembak. Verder is hier weinig groen te zien. Behalve dan een groene bakfiets met een paar knuffels erin.

Voordat Nelson kan uitleggen welke tuin hij bedoelt, klinkt er hard gepruttel. Een oude schoolbus rijdt de hoek om. Uit de uitlaat komt een dikke rookwolk en de vieze walm prikt in Spekkies neus.

De man achter het stuur parkeert de bus op de enige lege plek die er nog is. Maar omdat de bus behoorlijk groot is, staat hij half op de stoep en half op de weg.

Spekkie bekijkt de bestuurder. Het is een man met een pet op en een ongeschoren gezicht. Net als hij uitstapt, komt er een oude dame met een rollator uit een van de huizen.

‘Hé Fred, is die stinkbus van jou?’

‘Stinkbus? Hoho!’ Fred begint te lachen. ‘Beetje respect voor mijn nieuwste aankoop, mevrouw Bikker. Deze oude schoolbus ga ik heel mooi opknappen.’

‘Wat? Ga je bomen omkappen?’ De oude mevrouw rijdt met haar rollator op Fred af.

‘Dekselse kwajongen! Als je dat maar laat. Er is al zo weinig groen meer in de stad.’

Nu lacht Fred nog harder. ‘U wordt een beetje

doof, mevrouw Bikker. Ik ga die bus

OPKNAPPEN.'

'O, zei je dat! Praat dan ook duidelijker.'

'Zal ik doen.' Fred geeft Nelson een knipoog.

'Je had pas toch al een oude brommer gekocht?' gaat de oude dame door. 'En je hebt ook nog een auto. Wat moet je toch met al die voertuigen?'

'Ik sleutel er graag aan,' legt Fred uit. 'Bij mijn vorige huis had ik geen garage, maar hier wel. Eindelijk heb ik meer ruimte voor mijn hobby.' Hij draait de schoolbus op slot.

'Wacht even!' Mevrouw Bikker klinkt streng. 'Als je dat ding maar niet de hele dag op de stoep laat staan.'

Fred krabt onder zijn pet. 'Beloofd. Ik zet hem zo ergens anders.' Hij loopt fluitend weg en mevrouw Bikker gaat terug naar binnen.

'Nou, jullie horen het,' zegt Nelson. 'Het is goed dat we met de fiets zijn gekomen. Iris vertelde al dat het lastig parkeren is in deze straat. Ze woont trouwens op vijfenveertig.'

'Dat is hier!' Spekkie wijst naar een smal, hoog huis met gekleurde vazen voor het raam. Op de vensterbank zit een zwart-witte poes.

Als ze even later aanbellen, gaat de voordeur
bijna meteen open.
'Hoi. Wat fijn dat jullie er zijn!' zegt een
vrouw met halflang haar.
Spekkie herkent haar meteen. Het is Iris.

